

מונתה להיות האחראית על מרכז התקשורת הבינלאומי שהוקם בבנייני האומה, הסמיר כים למלון הילטון. לאחר שאויש הצוות שעמד לשרת את מאות העיתונאים, חוברו מכשירי הטלפון והטלסק, הוצבו מקלטי הטלוויזיה, נתלו כל השלטים והשטיחים טואטא בפעם המיוחדת-כמה, הרגיש ליאורה כי משהו בכליאות חסר.

היא לא הצליחה להשיג אישור לקניית זרי פרחים כדי להציב אותם על שולחנות העיתונאים. ליאורה הוציאה מכיסה כמה מאות לירות, והפכה את מרכז התקשורת למקום נעים יותר.

נפילי לבית הוא דוברו, כמעט צילו של שרה-חן משה דיין. מובן שלביא התלווה אל דיין כאשר זה המין למשלחת המצרי, רית, בראשותו של שרה-חן המצרי מור חמד כאמל, בחגיגה לנמלה-העופה בן גוריון. כאשר ירד כאמל מהמטוס הציג דיין את לבית לפניו, וכאמל ביקש ממנו להחזיק לרגע את מעליה-הגשם שלו.

כאשר הגיעה שיירת המכונות למלון הילטון בירושלים, הבחין כאמל כי מעלי-הגשם שלו נעלם. בגלל ההתרגשות הרבה הוא שכח שנתן אותו קודם-לכן ללבית. אנשי-הביטחון יצאו לחופים ובהוליס לחפש את המעיל האבוד. החשש היה כי אם מישור הצליח לגנוב את מעלי-הגשם של ראש הממשלה המצרית, הוא היה כי אם צעיר-הביטחון לקויים ויש לבדוק היכן הפריצה. רק אחרי שעה ארוכה של חיפוש, שהיו מלווים בעצבנות רבה, נזכר לבית כי המעיל נמצא במכוניתו. האבידה הושבה, והמתח ירד.

איה עשת, צעירה יפהפיה, משמשת כעור

מריעת ברך

קשה גם עם פרחים

זרת ראש עיריית ירושלים טדי קולק, לענייני עיתונות חזן. כשנודע על דחיית פתיחת הוועדה ב-24 שעות, גילתה איה יומה. היא גייסה אוטובוס, דחסה לתוכו את עורכי העיתונים המצרים וכתביהם, ור ערכה עימם סיור בירושלים. "כולם רצו לראות את הכותל המערבי," סיפרה. "אצי לם, הדמות של יהודי היא של אדם עם זקן. עם כיפה. לבוש מעיל שחור, המתפלל ליד הכותל. אבל לכותל לא היה לנו זמן להגיע. ראינו אותו רק מרחוק." אל המיסגרים הגיע איה ואורחיה. הם התייחסו כעם שעה ארוכה, ושאו תפילה לי שלומם של הנשיא סאדאת, קודם-לכן דחסה בהם איה גם "קצת ציונות", והראתה להם את השיכונים של רמת-אשכול. תמר, ליאורה, נפתלי ואיה, הם רק ארבעה מבין מאות-אלפי האנשים היי אכלים, ישנים, שותים ועוסקים רק בדבר אחד, החל מתחילת השבוע: הוועדה הי

מדיניות. מלצרות ועורכיות-עיתונים. טלפניות ויועצים מדיניים. פקידים בכירים ואנשי-ביטחון. כל אלה הפכו את האזור שבו יושבים מלון הילטון ובנייני האומה בירושלים לכותרת. ההומה ורועשת 24 שעות ביממה.

תחושת סייסמוגרף ההתרגשות היו מתור נות. דומה היה כי אחרי ביקורו של סאדאת בארץ, כל המשך יראה טפל וחיוור. אולם ההתרגשויות הפוליטיות הקדחתניות והדרמטיות סביב הוועדה המדינית העלו את המתח לשאי. "כמו בביקור סאדאת."

המצרי

ילמד אידיש

אז התרגשות מלחמה המתח ואלהים השמועות, שהן גורם שכיה בכל אירוע מסוג זה. עיתונאי ישראלי מראיין עורך-עיתון מצרי. פקיד זוטר, או אפילו גורילה, איש-ביטחון השומר על האישים, מדליף כאילו בילעדיית סקופים ורכילות לכתב של עיתון יומי. העיתונאים האמריקאים המלווים את שרה-חן סייסמו ואנס, עורכים מסיבות-עיתונאים פרטיות משלהם, ומה שנאמר שם מופיע מייד אחרי-כן כידועות מ"מקור בכיר".

על ההתרגשות מסיסמות הפגישות בין המכרים החדשים בקאהיר. אגנס מנצור, עורכו של השבועון הגדול של מצרים אוקטובר, זוכר אלו סיגירות מצריות אהב צלם ישראלי, שחזר רק לפני שבועיים מקאהיר. "ד"ר מוריס סעד-אל-דין, ראש מינהל ההסברה המצרי, מוכיח לעיתונאי ישראלי שאותו פגש בהילטון של ירדשי לים כי הוא, העיתונאי, חיב לו ארוחת ערב מעת שנפגשו במנה האוד בקאהיר.

שאפיק אליבר, סגנו של מוריס, מנהל יוזמה רציני עם עיתונאי אחר, בנושא: אלו מהבחרות נפגש יתור, אלה שהם הכירו בקאהיר לפני שבועיים, אלה שהפגשו בירושלים היום. שאפיק מציד ב"ישראליות, ואילו הישראלי — במצריות. הישראלי אצל השכן ירוק יותר. עיתונאי ישראלי מנסה לשלם למלצר בקפטריה בקר פונים שותרו בידו ממלון מנה האוד. הי מלצר אינו מבין מה רוצים ממנו וכולם, המצרים והישראליים, פורצים בצחוק מתי לגלגל לבדיחה הפרטית שלהם.

האווירה על-פני השטח קלה, נחמדה, משעשעת, ואפילו חגיגית. "אם יהיה שלום אני אלמד אידיש," מתבדח עיתונאי מצרי באוזני הסובבים אותו. אולם כאשר משוחחים, "על באמת", או כאשר נשאלים השאלה, "מה יהיה?", לובשים הפנים ארשת רצינית, מרדאגת, הדיבור הופך איטי יותר, מהסס. הבדיחות נמננות.

קל גם לערוך היכרות חדשה. כל מי שמסתובב בהילטון או במרכז התקשורת בבנייני האומה, נושא תגיהויה. על כל אחת מהם רשום שם הנושא אותה. צריך רק להציץ, ולהגיד: "שלום, חיים," או "אהלן, אחמד".

אנשי-הביטחון שומרים על המעליות. אבל החדרים אשר בהם השתכנו האורחים הפכו מחדרים-מיטות לחדרי סלון לקבלת אורחים. אנשי-ההארה של המלון אינם יודעים מי לשרת קודם: את אורחי ארבע המיסעדות של הילטון, את הישראליים המתארחים בחדריהם של המצרים והשותים קפה בכמויות עצומות, או את יושבי הבאר של המלון.

ציפי שרף, צעירה גבוהה-קומה בעלת גוף חסון, היא המוכרת בחנות הפטורה ממכס הממוקמת בין המלון לבין מרכז ה"עיתונות. ציפי אינה יכולה למכור למצרי אלים — ואינה יודעת כיצד למכור למצריים. כאשר קונים בחנות פטורה ממכס, מקבל הקונה את המוצרים רק בנמל-התעופה, לפני צאתו את הארץ. לחדרות התעופה הפועלות בישראל יש הסדר מיוחד עם החנות, להעביר את התבילות למטוס בינם שבו עובד התייר את הארץ. אבל לחדרת-התעופה המצרית אין עדיין הסדר עם החנות, וגם אף אחד מהאורחים אינו יודע מתי יעזוב את הארץ: בעוד יומיים, שבועיים או אולי אפילו חודשיים.

אבל אף רק לציפי יש בעייה. כזו יש גם לירח כץ. ירח הוא בעל רשת הנוגות למכירת פרחים שלה גם סניף במלון ה"ל"טון. הוא הכין שלט ענק עשוי מפרחים, שעלי המילה "שלום" בשתי אשפות, ואי-תו ביקש להציג ביום השני האחרון בארץ לם הוועדה. אך הוועדה נדחתה, וירח החליט כי לשלום ראויים רק פרחים שנקט טפ באתר היום ממש. הוא השליך אלפי ציפורניים שהרכיבו את השלט, וארבעה שוריי-פרחים החלו מחדש במלאכה. "קשה לעשות שלום, אפילו בפרחים," נאחז ירח.

כמה ימים לפני שהלכתי למיטרה הם סיפרו לי כי שליחה של האירגון מאמרי קה צריכה להגיע לארץ ובשלב שהסניף הישראלי יהיה יותר חשוב הם רוצים שאלי יתלבש עליה, אז אסור שהיא תדע שאלי ואני חברים. אני האמנתי להם, אבל אחרי-כן מצאתי מיכתב מחבר שלהם ב"אמריקה שמספר לאלי כמה נעמי, זאת הבחורה שהיתה צריכה להגיע לארץ, שרר פה עליו ומתה עליו. אני די שמחתי שהיא מגיעה, כיוון שחשתי שאולי ככה הם יעזבו אותי ויתנו לי להיות בשקט.

יש לי עד היום משהו אל אלי בלב. אני אפילו רוצה ללכת להורים שלו ולהסביר להם שאני לא אשמה. אני בטוחה שאלי לא היה עושה לי את כל הדברים האלה אם לא היה אלברט. אני מקווה שאלי יהיה מספיק גבר במשפט לקום ולהגיד שהוא מצטער וכי אלברט השפיע עליו.

בחורשת

"יד-ושם"

יום לפני שהלכתי למיטרה הייתי אצל האחיות שלי. היא הבינה שמהו לא בסדר אתי ולחצה עלי לספר לה מה קרה. לא יכולתי להתאפק יותר, וסיפרתי לה. היא הכריחה אותי ללכת איתה ביחד למיטרה יפו ולספר להם את הכל. ביפו לא רצו לקבל את זה ואמרו שאם המעשה היה בירושלים שאני אלך למיטרה ירד.

שם, במיטרה, קיבלו אותי. נתנו לי חוקרת והיא ישיבה יותר משלוש שעות ורשמה את העדות שלי. כל החוקרים שטיפלו בעניין היו מזועזעים לגמרי. אפי' לו שמעון אפרגן, שידוע כאחד החוקרים הכי נוקשים בירושלים, הודעו. דווקא אפרגן היה זה שדפק את כל העניין בסוף. הוא כל כך התעצבן על אלי עד שהוא הכניס לו מכות והוציא אותו לחורשת יד-ושם. שם לו שק על הפנים וירה לו עלייד האוון. אבל אפרגן חושב שככה הוא היה משיפע על אלי להודות בעניין. הוא לא מכיר את אלי. אפשר להכניס לו מכות רצח, אבל הוא חוק. זאת לא היתה הדרך לספל בו, ועכשיו הוא יהיה יותר נוקשה. אפילו המפקד של אפרגן, אמסלם, אמר לי אחרי-כן שמה שאפרגן עשה זה יותר הוקי לחקירה מאשר עול לה. עכשיו אני מקווה למצוא בחור טוב ולנסות לש-כוח מכל העניין. אני רוצה לחזור אל עצמי, ואולי אפילו להתחתן, אם אני אמר צא בחור טוב שכל הסיפור הזה לא יש-פיע עליו. יש לי תעודת בגרות מצויינת ואני רוצה אחרי הצבא להמשיך ללמוד.

יש כאלה שעושים לי, לא המיטרה שלי. הגיס שלי אפילו צעק עלי שאני זונה אחרי שהוא שמע מה שקרה. למשל, הצבא עוזר לי. קצינת הח"ן שלי, שהיא אומנם בקבע, אבל בחורה צעירה, הלכה איתי כמה ימים לכל מקום, למיטרה ולאן שלא הייתי הולכת. למרות שהיה לה חום גבוה, ועזרה לי. היא גם סידרה לי חופשי שם מיוחדת. הפעם לא בשביל לעבוד במסגרים ובבארים. שלחו אותי גם לקצרי נת בריאות נפש, מין פסיכולוגית, אבל לא היה לי מה לעשות אצלה, אז הפסקתי עם זה.

קאראטה

ילדים

עד כן סיפורי האישיו של יד-ושם

המיטרה, שמהרה לדירה בסנהדריה לאחר שדורית סיימה את עדותה, מצאה בה פריטים שדורית סיפרה עליהם. בנעלי השניים, שנלקחו לבדיקה מעבדתית, נמצאו שרידי עפר התואמים את זה המצוי בבית הקברות בסנהדריה. כמו כן נמצאו מיכתבי-איום שכתבה השניים לדורית והתחייבות שלה שלא להסגיר אותם לי מיטרה. השוטרים מצאו בבית את אלי ואת אלברט יחד עם עוד שתי בחורות. "מה שהכי מצחיק בכל העניין," סיפר אחרי-כן שמעון אפרגן, "שכאשר הוצגו את הארבעה מהדירה ולקחנו אותם למיטרה, אחת הבחורות שם נישקה את המזרי זה שעל הדלת."

אלי בכר ואלברט אלמקיים יושבים עתה במעצר נפרד. אלי בבית-המעצר בקישי לה, ואלברט במיטרה ב"ית-שמש. אולם לבני המיטרה שלהם יש גרסה שונה לגמרי על כל העניין. סיפר השבוע אבי (המשך בעמוד 36)

במדינה

הכנסת

מה שכדאי לח"כ

פלאטו ביטל את תלונותיו

נגד אלוני ובן-פורת

אך לא יצא נשכר

"אני אדפוק אותם! שייקה בן-פורת ושלומית אלוני יעזבו את הארץ אחרי שאני אוכה מישפט שלי נגדם!" ח"כ שמאל פלאטו-שרון היה מוכן להצהיר זאת באוזני כל מי שהתעניין, בשעתו, במאבק המישפטי שהתחולל בינו לבין כתב ידיעות אחרונות וחברת-הכנסת של ר"צ.

אולם, בעוד פלאטו-שרון מתייחר כדרכו, עשה עורך-הדין הנאמן שלו, יצחק לאלו, מאמצים על-אנושיים להגיע להסדר עם בן-פורת ואלוני.

פלאטו הגיש נגד בן-פורת ואלוני תביע עות-דיבה, כשהוא דורש מכל אחד מהם פיצוי בגובה של 50,000 דולר — 750,000 לירות ובן-פורת לא נשאר חייבים. הם הגישו למיטרה תלונה נגד עמיתם חברה-הכנסת, בטענה כי עבר על חוקי המדינה בכך ששיחד בוחרים וקנה קולות. השניים אף הגישו עירעור לוועדת הכנסת על עצם בחירתו של פלאטו-שרון, ודרשו לבטל את חברותו בבית המחוקקים.

למרות התרברבותו, לא היה פלאטו-שרון מעוניין בקיום המישפטים שהגיש. הוא חשש שמא יתגלו במהלך המישפט פרשיות בלתי-נעימות מעברו הקרוב והרחוק. כפי שקרה בדרך-כלל במישפטי דיבה, פלאטו אף נבהל מחקירת המיטרה נגדו בפרשת קניית הקולות, ולא היה מעוניין בדיונים בוועדת הכנסת בדבר כשרות בחירתו.

הדיון נידחה. כשפנה עורך-הדין של בן-פורת ואלוני אליהם, וסיפר להם על גישויו של לאלו לביטול הדדי של ה"תלונות, היתה תגובתם הראשונה שלילית. "אני עדיין עומד מאחרי הדברים שעליהם התלוננתי," אמר בן-פורת השבוע. אולם, במחשבה שנייה הבינו השניים כי אין להם מה להפסיד. את התלונה במיטרה לא היה יכול בן-פורת לבטל אפילו רצה בכך. המיטרה סיימה את חקירתה, העבירה את החומר ליועץ-המישפטי-לממשלה, הצריך להודיע לכנסת אם אכן נמצאו, לדעתה, חשדות פליליים נגד פלאטו-שרון ואם הוא ממליץ להסיר את חסינותו של הח"כ הבודד, כדי שאפשר יהיה להעמידו לדין.

בוועדת הכנסת מונח עירעורם של בן-פורת ואלוני זה חודשים. כאבן שאין לה הופכין. נערכה ישיבה אחת שבה דנה הוועדה בפרשה, אולם לאחר-מכן נידחה הדיון מבלי לקבוע תאריך חדש לחידוש. ברור בהחלט כי בוועדה שבה יש רוב לליכוד ולמפד"ל ואשר בראשה עומד עורך-הדין יצחק ברמן, איש הליכוד, לא תתקבל החלטה נגד פלאטו-שרון. הוא תומך עיקבי ביותר בקואליציה, מבלי להיות חבר בה, וידו שווה בכנסת. באופן רישמי, לכל אחת משאר 119 הידיים.

תמורת ויתור שאינו ויתור, ביטל פלאטו-שרון את המישפטים שהגיש נגד השניים. היתה זו הקלה עבור בן-פורת ואלוני. גם אם היו משוכנעים שייצאו זכאים במישפטים אלה, שהרי הטידה במישפטי דיבה גדולה, והשעות הרבות שיש להקדיש לו מהוות מעמסה גם על הצד הזוכה. **תשלום דלא-הוועידה.** נותרה עוד בעייה אחת, והיא שכר מישדר הפרקליטים אריה מרינסקי, פרקליט של השניים, אשר במשך שבועות ארוכים עסק בהכנת המישפטים, בעבודות חקירה, בראיונות עם עשרות עדים. שכר זה מסתכם בכמה עשרות אלפי לירות. פלאטו-שרון, אשר במישדרו נערכות עד היום שערוריות על-ידי אנשים שלהם הוא חייב כספים עוד מתקופת הבחירות, לא היסס, והסכים לשלם סכום זה.

אולם נראה כי שרון, המעיד על עצמו שהוא סוחר ממולח, עשה הפעם עיסקה גרועה. שמועות בירושלים מתעקשות לטעון כי כבר בימים הקרובים יגיע היועץ-המישפטי-לממשלה, הפרופסור אהרן ברק, את מסקנותיו לכנסת, וכי מס' קנות אלה תרשענה את פלאטו. נראה